

Sygn. akt IV U 209/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2018r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Katarzyna Antoniak
Protokolant	st. sekr. sądowy Dorota Malewicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 stycznia 2018r. w S.

odwołania A. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 9 lutego 2017 r. Nr (...)

w sprawie A. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala prawo A. K. do stałej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową od 01 listopada 2016r.

Sygn. akt: IV U 209/17 **UZASADNIENIE**

Decyzją z 9 lutego 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.6 i art.17 ustawy z 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych odmówił A. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową wskazując, że ubezpieczona jest osobą częściowo niezdolną do pracy, ale niezdolność ta nie pozostaje w związku z chorobą zawodową.

Odwołanie od w/w decyzji złożyła A. K. wnosząc o jej zmianę i ustalenie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową podnosząc, że wbrew twierdzeniu organu rentowego jej niezdolność do pracy pozostaje w związku z tą chorobą (odwołanie k.1 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując że zaskarżona decyzja wydana została na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 23 stycznia 2017r., która wprawdzie stwierdziła, że ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy, ale niezdolność ta nie pozostaje w związku z chorobą zawodową, a odwołanie nie wnosi do sprawy żadnych nowych dowodów faktycznych lub prawnych, które uzasadniałyby zmianę tej decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.2-3 akt sprawy).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 25 listopada 2016r. wpłynął do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. wniosek A. K. o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową w postaci kontaktowego zapalenia skóry z podrażnienia stwierdzonego decyzją Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w M. z 4 lipca 2016r. (wniosek o rentę z 25 listopada 2016r. i decyzja o stwierdzeniu choroby zawodowej z 4 lipca 2016r. k.1-7 akt rentowych za w/w wnioskiem). Rozpoznając przedmiotowy wniosek organ rentowy skierował ubezpieczoną na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 28 grudnia 2016r. stwierdził u ubezpieczonej brak niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową w postaci kontaktowego zapalenia skóry z podrażnienia (orzeczenie lekarza orzecznika z 28 grudnia 2016r. k.12 akt rentowych).

Na skutek sprzeciwu ubezpieczonej od powyższego orzeczenia lekarza orzecznika ubezpieczona skierowana została na badanie przez komisję lekarską ZUS, która w orzeczeniu z 23 stycznia 2017r. ustaliła, że ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy do 31 stycznia 2018r., ale stwierdzona niezdolność do pracy nie pozostaje w związku z chorobą zawodową (orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z 23 stycznia 2017r. k.14 akt rentowych). Na podstawie powyższego orzeczenia, zaskarżoną decyzją z 9 lutego 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową (decyzja z 9 lutego 2017r. k.16 akt rentowych).

Ubezpieczona ma niespełna 30 lat (urodziła się w dniu (...)). Ukończyła zasadniczą szkołę zawodową specjalną w zawodzie kucharz. W okresie od 27 maja 2008r. do 28 lutego 2014r. była zatrudniona w PHU (...) Sp. Jawnej Zakładzie Pracy (...) w M. (świadczenie pracy z 28 lutego 2014r. – w katach rentowych). Początkowo, przez ponad 3 lata, ubezpieczona była zatrudniona na stanowisku pomocy kucharki. Na stanowisku tym zajmowała się obieraniem i krojeniem warzyw, myciem naczyń, stołów i urządzeń kuchennych. W czasie wykonywania tych obowiązków – po kontakcie skóry z wodą i detergentami ujawniały się u niej zmiany na skórze rąk w postaci wyprysków. Zmiany te utrzymywały się u ubezpieczonej również po przeniesieniu jej na stanowisko osoby odkurzającej pomieszczenia, obsługującej magiel, zmieniającej pościel. Wobec ustalenia, że rozpoznane u ubezpieczonej kontaktowe zapalenie skóry z podrażnienia ma zawodową etiologię, decyzją z 4 lipca 2016r. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny stwierdził u ubezpieczonej chorobę zawodową pod postacią kontaktowego zapalenia skóry z podrażnienia (orzeczenie o rozpoznaniu choroby zawodowej z 3 czerwca 2016r. oraz decyzja z 4 lipca 2016r. o stwierdzeniu choroby zawodowej k.7-8 akt rentowych). Po ustaniu zatrudnienia w PHU (...) ubezpieczona nie podjęła innego zatrudnienia.

Aktualnie u ubezpieczonej występują zmiany skórne na grzbiecie ręki prawej o charakterze niewielkiego rumienia oraz zmiany wyparzeniowe w obu pachwinach o niewielkim nasileniu. Stwierdzone zmiany (niealergiczny wyprysk rąk) rozwinęły się w czasie wykonywania przez ubezpieczoną prac związanych z koniecznością częstego moczenia rąk i stosowania detergentów. Od czasu zaniechania wykonywania tego rodzaju prac stan skóry rąk uległ poprawie, choć okresowo dochodzi do zaostrzenia się wyprysku rąk, który wymaga leczenia kortykosteroidami doustnie, gdyż leczenie miejscowe przeciwzapalne nie jest wystarczające. Testy kontaktowe wykluczyły, aby zmiany miały charakter alergii na alergen kontaktowy. Wobec utrzymywania się u ubezpieczonej opisanych zmian skórnych po kontakcie z wodą i detergentami, tj. czynnikami występującymi w pracy na stanowisku kucharza stanowiącymi podstawę rozpoznania u niej choroby zawodowej, ubezpieczona jest niezdolna do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami, tj. pracy na stanowisku kucharza, przy czym charakter schorzeń i zmian nawracających po kontakcie z w/w czynnikami powoduje, że niezdolność ta ma charakter trwały (opinia biegłej z zakresu dermatologii w osobie K. W. z 29 czerwca 2017r. k.34 akt sprawy oraz opinie uzupełniające tej biegłej z 10 października 2017r. k.99 i z 12 stycznia 2018r. k.127 akt sprawy).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej A. K. podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z art.6 ust.1 pkt 6 ustawy z 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2009r., Nr 167, poz.1322 ze zm.) z tytułu choroby zawodowej przysługuje renta

z tytułu niezdolności do pracy – dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek choroby zawodowej. W myśl art.12 ust.1, 2 i 3 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - znajdującej z mocy art.17 ust.1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych odpowiednie zastosowanie do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową - niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Rozstrzygnięcie o zasadności odwołania ubezpieczonej od decyzji organu rentowego odmawiającej jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową wymagało ustalenia, czy ubezpieczona jest niezdolna do pracy wskutek rozpoznanej u niej choroby zawodowej, jakiego rodzaju jest to niezdolność oraz czy jest ona trwała czy okresowa. W tym celu Sąd zasięgnął opinii biegłej z zakresu dermatologii w osobie K. W., która w złożonej opinii potwierdziła istnienie u ubezpieczonej zmian skóry rąk o charakterze wyprysku z podrażnienia, które stanowiły podstawę rozpoznania u niej choroby zawodowej, a także potwierdziła, iż rozpoznane zmiany mają związek z warunkami pracy na stanowisku kucharza (pomocnika kucharza), na którym występuje konieczność częstego moczenia rąk oraz kontaktu z detergentami. Z uwagi na charakter schorzenia - nawracającego pod wpływem kontaktu z w/w czynnikami biegła stwierdziła, że w związku z rozpoznaną chorobą zawodową ubezpieczona jest niezdolna do pracy na stanowisku zgodnym z posiadanymi kwalifikacjami, czyli stanowisku kucharza, co oznacza, że w myśl definicji zawartej w art.12 ust.3 ustawy emerytalnej jest osobą częściowo niezdolną do pracy, przy czym z uwagi na nawracanie schorzenia – zaostrzenie się zmian skórnych pod wpływem czynników zawodowych jest to niezdolność trwała. Analizując powyższą opinię biegłej (wraz z opiniami uzupełniającymi (k.34, 99 i 127 akt sprawy) Sąd doszedł do przekonania, że stanowi ona miarodajny i wiarygodny dowód w sprawie, gdyż wydana została przez specjalistę z zakresu dermatologii, a ponadto poprzedzona była analizą dokumentacji medycznej ubezpieczonej i jej badaniem. Podstawowa opinia biegłej wymagała wprowadzie uzupełnienia poprzez doprecyzowanie, czy ubezpieczona jest niezdolna do pracy w związku z chorobą zawodową, gdyż początkowo biegła oceniała możliwość wykonywania przez ubezpieczoną pracy ze względu na ogólny stan zdrowia (opinia k.34-34v akt sprawy). Jednakże w opiniach uzupełniających biegła uzupełniła swoje ustalenia w przedmiocie możliwości wykonywania przez ubezpieczoną pracy w związku z chorobą zawodową w wyuczonym i wykonywanym przez nią zawodzie kucharza, a także wypowiedziała się, że stwierdzona niezdolność do pracy ma charakter trwały (vide: postanowienie z 21 sierpnia 2017r. k.60 i zarządzenie z 16 listopada 2017r. k.116 - zlecające uzupełnienie opinii oraz uzupełniające opinie biegłej z zakresu dermatologii k.99 i 127 akt sprawy). Reasumując Sąd ocenił, że złożona opinia jest spójna i w sposób przekonujący wyjaśnia okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd nie przychylił się do wniosku organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu medycyny pracy, gdyż zastrzeżenia do opinii wydanej przez biegłą dermatolog – zgłoszone przez organ rentowy w piśmie z 25 stycznia 2018r. na k.148-149 akt sprawy – stanowią polemikę z prawidłowymi ustaleniami biegłego dermatologa. Nie można zgodzić się z twierdzeniem organu rentowego, że ubezpieczona nie ma rzeczywistego ukierunkowania zawodowego. Ubezpieczona jest osobą młodą i ma dość krótki staż pracy, ale poza sporem jest, że zdobyła zawód kucharza i podjęła pracę w wyuczonym zawodzie (w tym zakresie jej działania były konsekwentne i ukierunkowane na wykonywanie pracy kucharza) i to w toku wykonywania tego zawodu rozpoznano u niej chorobę zawodową, przy czym to właśnie ta choroba sprawiła, że ubezpieczona nie może wykonywać wybranego i zdobytego zawodu kucharza. Okoliczność, że osoba krótko pracuje w określonym zawodzie w żadnej mierze nie wyklucza ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, która uniemożliwia dalsze wykonywanie obranego zawodu. Co do twierdzeń organu rentowego o możliwości wykonywania przez ubezpieczoną innej pracy wskazać należy, że stwierdzenie to należy uznać za prawdziwe choćby dlatego, że u ubezpieczonej ustalono częściową, a nie całkowitą niezdolność do pracy. Okoliczność powyższa, a także młody wiek ubezpieczonej, nie podważa jednak ustalenia, że ubezpieczona jest osobą częściowo niezdolną do pracy w związku z chorobą zawodową, a tego prawa dotyczyła zaskarżona decyzja.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art.477.14§2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku. Prawo do renty ustalone zostało od miesiąca, w którym ubezpieczona wystąpiła z wnioskiem o rentę.